

**ŘÍKEJ
TOMU,
JAK
CHCEŠ**

Brigid Kemmererová

**COO
BOO**

Říkej tomu, jak chceš

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Brigid Kemmererová
Říkej tomu, jak chceš – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**ŘÍKEJ
TOMU,
JAK
CHCEŠ**

Brigid Kemmererová

**COO
BOO**

Pro Mary Kate Castellaniovou,
u které mi nikdy nic neprojde

KAPITOLA PRVNÍ

Rob

Každé ráno snídám s otcem.

No, snídám jenom já. On sedí na vozíku a zírá směrem, kterým ho mamka natočila. Když mám štěstí, neslintá. Když má štěstí on, slunce mu nesvítí do očí.

Dneska nemá moc velké štěstí ani jeden z nás.

Pouštím si na plné pecky alternativní rock, tak nahlas, jak to jenom snesu. Otec tuhle hudbu nesnášel, když měl ještě dost mentálních schopností na to, aby mu na tom záleželo. Netuším, jestli ji teď vůbec slyší.

Rád si ale představuju, že jo.

„Robe!“ zahuláká máma seshora, kde se chystá do práce.

Dřív nikdy nehulákala.

Dřív taky nikdy neměla práci.

Tenhle rok je prostě super.

„Robe!“ zavolá znova.

Zadívám se přes stůl na Roberta Lachlana staršího a strčím si do pusy lžící lupínků. „Myslíš si, že mluví na mě, nebo na tebe?“

Kapka slin mu na košili vytvoří kulatou skvrnu.

„Co?“ křiknu na mámu.

„Zeslab to, prosím tě!“

„Tak jo.“

Nezeslabím to.

Na jaře jsem ještě neměl tušení, že se člověk může zabít buď dobře, nebo špatně. Pokud si přiloží pistoli ke spánku a zmáčkne spoušť, je možné, že přežije.

Je taky možné, že mine cíl a ustřelí si půlku obličej, ale to táta naštěstí neudělal. Nejsem si jistý, jestli bych dokázal sedět na druhé straně stolu, kdyby se bývalo stalo tohle.

Už tak je to dost zlé. Hlavně vědět, co udělal *předtím*, než se pokusil o sebevraždu. To je ze všeho nejhorší.

Tu sebevraždu tak nějak chápu.

Podle mámy je pro tátu důležité vědět, že jsem s ním. Nevím jistě proč. Moje přítomnost magicky nepospojuje neurony, díky kterým by znovu mohl chodit a mluvit a komunikovat se světem.

Kdyby se mi dostala do rukou kouzelná hůlka, která by ho zase dala dohromady, neváhal bych ji použít.

Teď zním jako nějaký altruista. Ale to je omyl. Jsem sobecký.

Před rokem jsme měli všechno.

Teď nemáme nic.

Živoucí důvod toho všeho sedí na druhé straně stolu.

Vstanu a vypnu muziku. „Odcházím!“ houknu.

„Ať se ti ve škole vede,“ houkne máma v odpověď.

To určitě.

KAPITOLA DRUHÁ

Maegan

Moje sestra zvrací v koupelně. Je to super.

Chtěla bych jí nějak pomoci, přinést jí kapesníčky nebo vodu nebo tak něco, ale zkusila jsem to včera a ona na mě vyjela.

Máma říká, že je to kvůli těm hormonům. Možná má pravdu, i když Samantha nikdy nebyla z těch, o kterých by lidi říkali, že jsou *milí*. Pokud je na vaší straně, jste její nejlepší přítel. Pokud ne, dávejte si pozor.

Když Samantha odjížděla na vysokou, půlka policajtů z tátova okrsku jí uspořádala večírek. Nestává se často, aby se holka z obyčejné rodiny dostala na elitní školu – a navíc s plným lakrosovým stipendiem.

Často se nestává ani to, že se vrátí domů těhotná.

Nějaká malá, temná část mojí duše je ráda, že tentokrát nemám průšvih já.

Jiná část mojí duše tuhle myšlenku rozdupe a odkopne. Tohle vůči mojí sestře není fér. Na rozdíl od ní o mně lidi vždycky říkali, že jsem milá a slušná.

Teda až do minulého školního roku, kdy mi začali říkat *podvodnice*.

Sam spláchne záchod. Slyším téct vodu. Za chvíli se sestřiny dveře tiše zavřou.

V mých dveřích se objeví máma. Je v županu a na hlavě má vysoký turban z ručníku. Mluví tiše. „Táta říká, že tě může hodit do školy, jestli už jsi nachystaná.“

„Skoro.“

„Povím mu to.“ Zaváhá ve dveřích. „Maegan... Víš, že Sam je teď hodně špatně...“

„Protože čeká dítě?“ Prohlížím si svůj odraz v zrcadle a říkám si, jestli jsem s tím culíkem neudělala chybu. Moje světlá pleť už tak vypadá bledě a ztrhaně. S prvním listopadovým dnem navíc přišly teploty pod bodem mrazu a ve třídě, kde mívám třídnickou hodinu, je prasklé okno.

Máma vejde ke mně do pokoje a zavře dveře. „Ano. Protože čeká dítě.“

Zajímalo by mě, jestli Samantha doufala, že to těhotenství utají, dokonce i před rodiči. Tenhle víkend beztak plánovala přijet domů, takže jsme ji čekali. Ale mám dojem, že asi neplánovala vejít do dveří, obejmout mámu a vzápětí jí pozvracet boty.

I tohle by snad ještě nějak vysvětlila, jenže se v tu ránu rozbřečela.

A máma není hloupá.

Když o tom tak ale uvažuju, máma a Samantha si vždycy byly blízké. Sam by jí to nejspíš prozradila i tak. Jenom by si ušetřila tu šavli. Vezmu si barevnou šálu. „A co s tím?“

„Samantha chce, aby to zatím nikdo nevěděl.“ Máma zalomí rukama. „Je teprve v desátém týdnu těhotenství, takže se snaží... snaží se rozhodnout, jak dál.“ Odmlčí se. Zajímalo by mě, jestli je to tím, že se nedokáže přimět říct slovo *potrat*. „Prosím tě, abys to respektovala.“

Obleču si přes svetr džínovou bundu. „Nikomu to neřeknu.“

„Maegan, musíš se sestrou soucítit.“

„Mami. Nikdo se mnou nemluví. Komu bych to asi tak vykládala?“

„Rachel?“

Svoji nejlepší kamarádce. Zaváhám.

Mámě div nevypadnou oči z důlků. „*Maegan*. Ty už jsi jí to řekla?“

„Ne! Jasně že ne.“

„Víš, že táta nechce, aby lidi měli řeči.“

Zarazím se. Nechci tátu zklamat. Teda, nechci ho *zase* zklamat. „Nic neřeknu.“

„*Nikomu*, Maegan.“ Její oči ztvrdnou jako ocel. „Musím vědět, že se na tebe můžeme spolehnout.“

Trhnu sebou. Táta před domem zatroubí.

Popadnu batoh. „Už musím jít.“

„Buď hodná!“ zavolá za mnou máma.

Říká to pokaždé, když někam jdu.

Dřív jsem odpovídala: „Já jsem vždycky hodná,“ jenže to už neplatí.

Místo toho odpovím: „Pokusím se,“ a zabouchnu za sebou dveře.

KAPITOLA TŘETÍ

Rob

U předního vchodu střední školy Eagle Forge je tlačeniště. Lidé jsou všude. Mačkají se na betonovém nádvoří přede dveřmi, prodírají se úzkou vstupní halou, práskají dveřmi skříněk a zaplňují všechnen volný prostor až do té nejposlednější chvíle. Před dávnými časy jsem si to sem vždycky nakráčel přes parkoviště a lidé se rozestoupili jako Rudé moře. Všichni mě znali. Všichni chtěli být mnou.

Teď? Robem Lachlanem mladším nechce být nikdo.

Ani já.

Přednímu vchodu se vyhnu. Tam má teď rajon Connor Tunstall. Určitě se opírá o kulatý betonový stupínek, na kterém je vlajkový stožár, a vypráví nějakou pikantní historku z víkendu. Vedle něj nejspíš stojí kelímek ze Starbucks – velké chai tea latté se speciální dávkou espressa –, a protože je zataženo, sluneční brýle mu visí z knoflíkové dírky původní letecké bundy. Má blond vlasy s pár nahodilými ostrůvky hnědé a nesourodé jsou i jeho oči: jedno je modré, druhé hnědé. V naší škole může člověka jeho zvláštní vzhled buď shodit na dno společenské hromady, nebo ho vyplivnout na vrcholku. Connorova rodina je pěkně zazobaná, takže můžete hádat, kde skončil on. Hraje lakros – dokonce má soukromého trenéra –, takže je pěkně namakaný a určitě si s ním nechcete zadat.

Bože, tohle zní, jako bych jím byl úplně posedlý. Nejsem. Býval to můj nejlepší kamarád.

Connor při přerozdělování asi vyfasoval nádvoří před školou. Jeho táta zase právní dohodu.

Můj táta vyfasoval předvolání – a později kulku do předního laloku, kterou si tam sám vstřelil.

Uběhlo osm měsíců a jsme na tom takhle.

Zaparkuju na bočním parkovišti a obejdu půlku školy. Do bundy se mi přitom zakusuje ostrý listopadový vítr. Pak se vplížím do budovy zadním vchodem u knihovny. Doslova a do písmene je to ta „delší cesta“, protože první hodinu mám u předního vchodu, ale mně tahle procházka nevadí, a samotata už vůbec ne.

Stejně musím vrátit knížky, a tak zvenčí obhlédnu okna knihovny. Knihovník tam není, a tak proklouznu dveřmi dovnitř. Studenti mají vždycky počkat, až si od nich knihy vezme – asi je má před nimi zkontrolovat nebo co –, ale já tady svoje vždycky nechávám. Radši zaplatím deset babek za ztracený paperback než se bavit s panem Londonem.

V knihovně jako by se změnil tlak vzduchu, jako by dokonce i knihy vyžadovaly zvláštní ticho. Tiše přejdu po koberci, šoupnu dvě knihy v pevné vazbě na šedý umakartový pult a chci se rychle vytrazit.

„Pane Lachlane.“

Kruci.

Zastavím se. Otočím. Ze skladu za pultem vychází pan London. Utírá si ruce do ubrousku a zjevně pořád žvýká zbytek snídaně. Je štíhlý a šlachovitý a táhne mu na šedesát. Má na sobě černé triko s límečkem s malinkými barevnými

stehy na okraji rukávů, které jeho našloutlé pokožce zrovna nelichotí.

„Dám do systému, že jste ty knížky vrátil,“ řekne a přísu-
ne si knihy k počítači, jako bych zrovna nebyl na půli cesty ke
dveřím.

Nepodívá se mi do očí.

Já se nesnažím dívat do těch jeho. Nevím, jestli to myslel
tak, že mám zůstat a počkat, než všechno vyťuká do kláves-
nice, nebo mě spíš propouštěl, ale než si to stihnu rozmyslet,
už tady stojím moc dlouho.

Teď je to trapné.

Naskenuje čarové kódy na zadní straně každé knihy. Je to
hrdinská fantasy, a když pan London jednu knížku po druhé
pokládá na výpůjční pult, dopadají na něj s hlasitým bouch-
nutím. „Co jste si o nich myslel?“

Co po mně chce, doporučení? *Změnily mi život. Četl jsem
celou noc, ani jsem oka nezamhouřil.*

Což je ostatně pravda. Můj společenský život neexistuje.

Pak mi ale dojde, že se zeptal automaticky. Kdykoli se
spolu bavíme, určitě si připadá stejně rozpačitě jako já. Nejspíš
cítí nějakou povinnost chovat se ke mně s profesionální zdvo-
řilostí, jako by ho moje rodina snad měla připravit i o práci,
nejenom o životní úspory.

Pokrčím rameny a prohlížím si plakát o Edgaru Allanu
Poeovi. „Ušly.“

„Jenom ušly? Neal je úplně zhlta.“

Neal je jeho manžel. Je to vysloužilý učitel odjinud z okresu.
Pan London měl na konci loňského školního roku taky odejít do
důchodu, jenže mému tátovi oba svěřili svoje penzijní účty.

A ty byly do posledního centu dávno pryč, když tátu konečně dopadli.

Odkášlu si. „Musím na první hodinu.“

Je to blbost a on to ví. Zvonit bude až za dvacet minut.

„Prosím,“ řekne. „Knížky jsou v pořádku.“

Vystřelím z knihovny, jako bych spáchal nějaký zločin. V zádech přitom cítím jeho pohled.

Zajímalo by mě, jestli by se mi teď vedlo líp, kdyby se o mně vědělo, že tátu nesnáším. Kdybych o školních prázdninách nebyl na stáži v jeho kanceláři. Kdyby táta nechodil na všechny moje lakrosové zápasy, kde mě vždycky objal kolem ramen a chvástal se synkovými úspěchy na hřišti.

Bohužel jsem ho měl rád. A potom jsem slyšel všechno, co se šeptalo.

Věděl to Rob? Musel to vědět.

Nevěděl jsem to.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Maegan

Táta mě jako obvykle hodí do školy policejním autem. Byla bych radši, kdyby mě vozil zadem, kde děcka neuvidí, jak vystupuju z jeho černobílého sedanu, ale on si myslí, že si s jeho holčičkou nikdo nebude zahrávat, když uvidí, že má tátu policajta.

Má pravdu. Nikdo si se mnou nezahrává. Nikdo se mnou totiž ani *nemluví*.

S tím, že je táta policajt, to nemá nic společného.

Má to všechno společného s tím, že mě na jaře načapali, jak podvádím při závěrečných zkouškách – a zneplatnili kvůli tomu výsledky stovce studentů.

Táta mi stiskne rameno. „Tak se měj hezky, zlatíčko.“ Má hluboký a hřímavý hlas. Na policajta se hodí. „Kdybys potřebovala vyzvednout, tak mi napiš, jo?“

„Dobře.“ Dám mu pusu na tvář a jeho vysílačka přitom začne skřehotat kódy. Táta voní po mýdle a mentolu. „Mám tě ráda, táto.“ Ale on už sahá po vysílačce.

Potom stojím sama venku v zimě a jeho hlídkový vůz odjíždí pryč.

První zvonění je až za čtvrt hodiny a na plácku před školou je zima jako v psírně, ale na betonovém chodníku se pořád tlačí studenti, kteří vůbec netouží začít svůj školní den dřív. Většina z nich se ztrapňuje před Connorem Tunstallem, který

se opírá o stupínek s vlajkovým stožárem a mluví o nějakém víkendovém mejdanu.

„Jako fakt,“ říká. „Nemohli ten sud odtáhnout dolů po schodech ani ve dvou. Nakonec jsem ho snesl sám.“

„Úplně sám?“ zazpívají sborově jeho vášnivé fanyanky, které ho obletují. „A mě bys uzvedl? Vsadím se, že mě a Sarah bys najednou neuzvedl.“

Connor se na ně zakření. „Tak pojďte. Zkusíme to.“

Uch. Na takového kluka bych neměla čas. Connor a Rob Lachlan kdysi vládli celé škole, ale Robova tátu potom přistihli, jak zpronevěruje peníze svých klientů, a on se pokusil ustřelit si hlavu. Teď na trůně sedí jenom Connor. Co se stalo s Robem, netuším. Je teď jako duch, vždycky se mihne ve třídě a je pryč. Máme spolu matiku pro pokročilé, jinak bych ani nevěděla, že vůbec chodí do školy.

Od okraje davu se odlepí moje nejlepší kamarádka Rachel a připojí se ke mně. Čeká na mě každé ráno, i když jsem jí řekla, že nemusí. Největší drama ustalo už před koncem loňského školního roku.

Tenkrát jsem skoro nemohla přejít po nádvoří před školou, aniž by na mě někdo plivl. Když člověk stovce dětí zneplatní výsledky zkoušek, tak si to taky odskáče.

Rachel je jedna z mála lidí, kteří mě podrželi, když jsem se dostala do maléru. Patřit do skupinky školních inteligentů je těžké, když si všichni myslí, že jste se tam nedostali poctivě. S Rachel se kamarádíme prakticky od narození, takže vím, že při mně bude stát vždycky.

Rachel mi nabídne rámě, i když je popravdě dost vysoká a není to moc pohodlné. Její táta je mohutný, blondatý,

nordicky působící policajt, kdežto máma je malinká, kulatá Mexičanka z druhé generace imigrantů. Takže Rachel má snědou pleť a kudrnaté tmavé vlasy v kombinaci s podsaditou postavou a širokými rameny a měří víc než metr osmdesát. Je vyšší než většina kluků ve třetáku a hezčí než většina holek.

„Myslíš, že Connor Tunstall si každý ráno před zrcadlem protahuje bicepsy?“ řekne.

„Děláš si srandu? Nejspíš si každéj den dělá selfičko.“

Rachel se zahihňá a vezme za přední dveře. „Jak je ségře?“

Srdce mi zmrzne v hrudi. V hlavě se mi ozvěnou rozezní mámino varování. „Cože?“

„V pátek večer jsi říkala, že je jí špatně.“

Pravda. To jsem říkala. S Rachel jsme měly jít do kina, ale potom Sam vešla do dveří a pozvracela se. „A jo vlastně. Je v pohodě. Něco špatnýho snědla.“

Zní to jako lež. Nevím, jestli je to tím, že jsem dcera policajta nebo co, ale jsem hrozně špatná lhářka. Proto jsem se taky složila, když mě v dubnu obvinili z podvádění. Čekám, že mi to Rachel vyčte, a já jí všechno vyklopím.

Ale ona mi nic nevyčítá. Dokonce se na mě ani divně nepodívá, vezme to jako fakt a odvede mě ke svojí skřínce.

Kdovíproč je to ještě horší.

Když tam dojdeme, už tam na ni čeká její přítel Drew. Je vysoký, s tmavou pleť a očima, stavěný jako obránce v americkém fotbalu, což dává smysl, protože ho taky hraje. Jeho rodiče navíc vlastní luxusní restauraci na kraji města a očekávají od něj, že většinu večerů bude pracovat, takže na to někdy doplácí jeho známky.

Znám Drewa od základky, ale s Rachel spolu začali chodit teprve uprostřed léta, kdy jí v opilosti zavolal a vyznal jí lásku. Umím si představit i romantičtější gesta, ale jí to zjevně nevadilo. Osobně si myslím, že je Drew trochu neomalený, ale k Rachel se chová hezky. Vždycky mi byla skvělou kamarádkou, a tak bych jí to chtěla oplatit stejnou mincí.

Drew ji popadne kolem pasu a vlepí jí oslizlou pusou.

Povzdechnu si. Rachel se zahihňá.

Nejspíš můžu být skvělou kamarádkou i bez toho, abych sledovala výměnu tělních tekutin. „Musím na matiku,“ řeknu vesele a obrátím se k odchodu.

„Koukej do svýho papíru, jasný?“ houkne za mnou Drew. Potom se rozřehtá.

Rachel ho umlčí, ale příliš pozdě.

Už jsem to slyšela.

KAPITOLA PÁTÁ

Rob

Čas na matiku. Učit se, učit se, učit se.

Matika mi popravdě jde dost dobře. Stejně jako většina předmětů. Když byl táta ještě velké zvíře – teda to spíš *předstíral*, pokud chce člověk lpět na detailech –, tak na tom trval. Člověk se nemůže chlubit tím, že má syna premianta, když tak ve skutečnosti není. Nejsem nejlepší v ročníku ani nic takového, ale jsem mezi nejlepšími pětadvaceti. Býval jsem v nejlepší padesátce, jenže to jsem ještě měl společenský život a peníze na lakros. Teď nemám co dělat, takže mi zbývá čtení fantasy románů pozdě do noci a dělání úkolů.

Bývaly časy, kdy bych se klukovi jako já posmíval.

Co dělá Nelson na týhle kalbě? Nemá sedět doma a čekat na dopis z Bradavic?

K smíchu bych ale tenkrát byl spíš já. *Harry Potter* není zase tak špatné čtení.

Někdy si přeju, abych býval šel na soukromou školu. Ne protože jsem snob – ačkoli jsem nejspíš býval, technicky vzato. Ale ne: když tátu dopadli a zmrazili nám účty, musel bych ze soukromé školy odejít a přestoupit na státní školu, kde by mě nikdo neznal.

Ale žádné takové. Soukromá škola nikdy nebyla na stole. Táta chtěl, aby lidi věděli, že jsme součástí *komunity*.

Nemyslete si, že nám státní škola nevoní, to ani náhodou, milý pane!

Milionářem může být každý! Jenom musíte moudře zainvestovat se starým dobrým Robem Lachlanem starším.

Vážně. Měl i reklamy. Po celém YouTube jsou podvodnické parodie.

Nejspíš je zázrak, že jsme si vůbec směli nechat náš dům. Ten byl napsaný výhradně na moji mámu, takže nám ho nezabavili jako všechno ostatní. Nevím, jestli to táta předvídal nebo co, ale na ulici jsme neskončili.

Máma se ale musela vrátit do práce. Hádali se kvůli tomu. Než zmáčkl spoušť.

Vzpomínám si na ty hádky. Máma na tátu ječela, že máme na stěně obraz za pět tisíc dolarů, ale nemáme peníze na jídlo. Tou dobou už nám zmrazili bankovní účty. I jejich kreditní karty. Táta ji pořád ujišťoval, že se to všechno přežene.

To nic, Carolyn. Neboj se. Je to nedorozumění. Prosím, miláčku. Uvidíš.

To jo teda. Viděli jsme. Rudou spršku po celé stěně pracovní.

Takže. Matika.

Naše učitelka se jmenuje paní Quicková. Je v pohodě. Nic zvláštního. Khaki kalhoty a tričko, olivová pleť, rovné hnědé vlasy, obdélníkové brýle. Možná jí je třicet, možná čtyřicet, nemám tušení. Nenechá se sebou zametat, ale ani nezameta s námi. Někteří učitelé mají barevné třídy se spoustou ozdob a vychytávek, ale ta její je strohá a většina stěn ze je prázdnotou, kromě několika nástěnek s černobílými rovnicemi. I katedru má úhlednou a hezky uspořádanou, s papíry

v zamčeném šuplíku. Jediný náznak výstřednosti nebo osobitosti najdete na hodinách nad bílou tabulí: čísla nahrazují rovnice, třeba odmocnina ze čtyř místo dvojky.

Mám její předmět rád, protože všichni mlčí a pracují. Nemusím se s nikým bavit.

A potom mi dojde, že paní Quicková říká: „... bych ráda, abyste si našli někoho do dvojice na skupinový projekt, na kterém budeme pracovat příští dva týdny. Část práce se nebude dělat v hodinách, takže je potřeba, abyste se mohli scházet i mimo školu.“

Rychle přelétnu očima třídu. Studenti se štrachají z lavic, předsedávají si a párují se. Mimo můj kout se hodně lidí hihňá a ťuká si pěsti.

Možná je nás lichý počet a já to budu moct dělat samostatně.

Ne. Počkat. Možná by mě paní Quicková přinutila, abych šel s někým do trojice. To by bylo ještě horší.

Znovu se rozhlédnu po třídě. Zdá se, že si už všichni našli dvojice.

Začnu rychleji dýchat. Stejně jako v té knihovně moc dlouho ztrácím čas. Musím si promluvit s paní Quickovou. Třeba se nade mnou slituje.

Už s ní mluví Maegan Dayová. Skoro Maegan neznám, ale kromě mě je to jediná studentka, která si nehledá dvojici. Ve třetíku se dostala do maléru, protože podváděla při závěrečných zkouškách, ale podrobnosti neznám. Měl jsem čumák ponořený moc hluboko v patáliích vlastní rodiny.

Znám ale jejího tátu. Byl to první policajt, který nás vyleschl, když jsme zavolali nouzovou linku.

Paní Quicková zvedne hlavu. „Mají všichni partnera? Maegan ho potřebuje.“

Třída ztichne. Nikdo nic neříká. Včetně mě.

Slyším někoho zamumlat: „Podvodnice jedna podvodnická.“

„Můžu na tom projektu pracovat samostatně,“ řekne Maegan rychle. Zdá se, že v to doufá. Tak to jsme dva.

Paní Quicková se k ní zase otočí. „Chtěla bych, abyste to dělali v týmech. Najdi si prosím nějakou dvojici a přidej se k ní. Trojice mi nevdají.“

To znamená, že mě taky přidá ke dvojici.

Odkašlu si. „Já potřebuju partnera.“

Stejně dobře bych mohl říct, že potřebuju kolonoskopii.

„Děkuji, Robe,“ pronese učitelka. „Tak běž, Maegan.“

Maegan zaváhá, pak se otočí. Vráti se do svojí lavice a posadí se.

Vedle mě je prázdná lavice – protože sedím úplně vzadu v koutě. Tam to mám nejradši, pokud nám učitel nepřidělí místa. Maegan by si mohla vzít věci a přesunout se sem.

Ale vedle ní je taky prázdné místo, protože první lavici většina lidí zrovna nemiluje.

Nechci se přesouvat.

Ona taky ne.

Paní Quicková hlupáky nestrpí. „Robe, přeseď si prosím k Maegan, ať můžete začít spolupracovat na tom úkolu.“

Vrazím si učebnici do batohu a došourám se do první lavice.

KAPITOLA ŠESTÁ

Maegan

Sedíme tady už dvacet minut a posloucháme, jak nám paní Quicková podrobně vysvětluje náš úkol, a Rob Lachlan se na mě ještě ani nepodíval. Stačí mi, že se na mě spatra dívají učitelé. Nepotřebuju to ještě od něj.

Podvodnice jedna podvodnická. Nevím, kdo to řekl, a zajímalo by mě, jestli to nebyl on. Rozhodně nevypadá moc nadšeně, že je se mnou ve dvojici. Vlasy má nahoře trochu delší a neudržované, visí mu do očí, jako by mu máma zapomněla připomenout, že se má nechat ostříhat. Nedívá se na mě a nikdy jsme se spolu nekamarádili, takže netuším, jakou má barvu očí. Na bledých tvářích má poprašek pih, jako pozůstatek letního opálení, které se pořád drží. Má na sobě značkové přiléhavé černé sportovní tričko s dlouhým rukávem.

Jeho život možná stojí za starou belu a okruh známých ho vyloučil ze svého středu, ale pořád je to sportovec, co ve třídě sedává vzadu.

A já jsem pořád já.

Paní Quicková nastiňuje projekt, který zní dost zajímavě – máme si vybrat několik věcí, které upustíme z různých výšek, a pokusit se vypočítat jejich trajektorii a jak vysoko se odrazí –, ale já si dál pokradmu prohlížím kluka vedle sebe.

Čas od času si zapíše krátkou poznámku. Oči upírá na svůj papír. Vypadá, jako by radši byl kdekoli jinde.

Když zazvoní, nacpe si věci do tašky. Pořád vůbec nevzal na vědomí, že je se mnou ve dvojici.

Když mě nachytali při podvádění, lidi tak nějak všeobecně předpokládali, že se ze mě stane totální flákačka. Nestala, ale říkám si, jestli není problém právě v tomhle.

„Hej,“ řeknu mu.

Trhne za zip na batohu. O zlomek centimetru zvedne hlavu. „Hej co?“

„Mně na známkách záleží. Nemůžeš se na to vyfláknout.“

Ruce mu znehybní. Hlas má najednou vražedně tichý a já čekám, že si do mě rýpne, ale on místo toho řekne: „Mám z matiky jedničku. Rozmysli si, co po mně budeš chtít, a já to udělám.“

Jdu za ním ven ze třídy. „Proč jsi paní Quickové neodpověděl, když se ptala na ty dvojice?“

„Cože?“

Přes kakofonii hlasů na chodbě ho sotva slyším, ale nemůžu to nechat být. Musím se vydat opačným směrem, na angličtinu pro pokročilé, ale pronásleduju ho shlukem studentů. „Když se zeptala, jestli ještě někdo nepotřebuje dvojici, tak jsi nic neřekl.“

„No a co?“

Chci to od něj slyšet. Chci, aby to přiznal. „*Věděl* jsi, že se ptala kvůli mně. Jestli se mnou nechceš být ve dvojici, tak to prostě řekni.“

„Nechci být s tebou ve dvojici.“

Prudce se zastavím. Řekl to tak... *klidně*. Bez emocí. Aniž by se na mě podíval. Aniž by se vůbec zastavil. Je to horší než přezíravý pohled. Prostě konstatoval fakt.

Nechci být s tebou ve dvojici.

Připadá mi, jako by mě praštil do hrudníku. Nemůžu se pohnout. Nejhorší na tom je, že jsem si o to řekla. Doslova.

Zatímco tam stojím a pokouším se vzpamatovat, Rob vklouzne mezi studenty a zmizí jako duch.

Na obědě v jídelně se s Rachel podělíme o salát. Dopoledne spolu na nic nechodíme, a tak je to moje první šance pořádně si postěžovat na Roba Lachlana.

„Tak ten projekt nedělej,“ radí mi Rachel. „Prostě odmítني.“

„Jo, jasně.“ Probodnu hlávkový salát. „Já tu známku *potřebuju*. Mně rodiče na vysokou neuspořili.“

Rachel rýpne do cherry rajčátka. „A já za to podle tebe jako můžu?“

„Za nic nemůžeš.“ Povzdechnu si. Jsem podrážděná, ale nedokážu tak docela pochopit *proč*. Možná kvůli tomu, co ráno řekl Drew. Možná kvůli tomu, co řekl Rob. Nejspíš bych si to ale neměla vylívat na ní.

„O čem je řeč?“ Drew přehodí nohu přes lavici na Rachelině straně stolu a kecne si vedle ní. Naložil si na ták dva burgery, misku brokolice, jogurt a dva pytlíky brambůrků.

Rachel se k němu pomalu přišoupane a položí mu hlavu na rameno. Drew jí vlepe pusku na temeno, odloupne z jogurtu víčko a olízne spodek.

Jsou rozkošní. A nechutní.

Když je k němu Rachel konečně přítulená, zase zvažní. „Maegan dostala za úkol spolupracovat s třídním zločincem.“

Drew si nacpe do pusy jogurt a sleduje její pohled. „S Robem Lachlanem?“

„Jo.“ Rachel zírá do opačného kouta jídelny, kde sedí o samotě Rob u kulatého stolu. Jí sendvič z hnědého papírového pytlíku a na stole před sebou má otevřený tlustý paperback. Netipovala bych ho na kluka, který rád čte, ale netipovala bych ho ani na kluka, který má jedničku z matiky pro pokročilé. Popravdě jsem si vždycky myslela, že je ten typ kluka, kterému učitelé přilepšují na známkách díky peněžním darům, které jeho rodiče věnují škole – nebo možná díky jeho schopnostem na lakrosové hřišti.

„Těch sedm milionů dolarů ukradl jeho táta,“ namítnu. „Ne on.“

„Pokud víme,“ řekne Rachel.

Zní to bezcitně, ale asi šest stolů od Roba sedí Owen Goettler. Jeho máma samozivitelka se nikdy zrovna netopila v penězích, a o to málo, co jí zbývalo, ji připravil právě Robův otec. Owen má hladkou, krémově bílou pleť bez jediné poskvrnky, což by mohlo být záviděníhodné, kdyby nebylo zplihlých vlasů, které mu visí až k límci. Owen jí obyčejný sýrový sendvič – ten tady dávají děckám, která si nemůžou dovolit oběd. Celý jeho dům by se nejspíš vešel do Robova obýváku.

Rob před sebou nemá talíř s delikatesami, ale má víc než plátek sýra mezi dvěma krajíčky chleba. Připadá mi, že

by ty dva někdo měl donutit, ať si to vymění. Nejen jídlo. Všechno.

„Sice mu nic nedokázali, ale to ještě neznamená, že o tom nevěděl,“ souhlasí Drew.

Rachel ztiší hlas. „Jeho táta se pokusil zabít.“

Drew si odfrkne. „Aby nemusel do vězení.“

„Nevyslychal ho tvůj táta kvůli té sebevraždě? Nebo jeho mámu?“ Rachel zkříví obličej. „Nebo... něco takovýho?“

Ztuhnu. Na tohle jsem zapoměla. K rodinné večeři táta svoji práci moc netahá, svěřuje se ale mámě. A nijak přitom netlumí hlas. Někdy je tajně poslouchám.

Opravdu Roba kvůli té sebevraždě vyslychal.

Chudák kluk, říkal mámě toho večera. Nezasloužil si tátu takhle najít.

V mojí rodině to teď zrovna vře napětím jako ve vosím hnízdě, ale zjistit, že je sestra těhotná, není zdaleka tak hrozné jako najít otce po tom, co se pokusil zastřelit.

Vytáhnu z batohu sešit a vytrhnu z něj prázdný list. Napíšu na něj svoje jméno a číslo a složím ho.

„Co to děláš?“ zeptá se Rachel.

„Dám mu svoje číslo, abychom se mohli domluvit, kdy budeme dělat na tom projektu.“ Povzdechnu si. „Nezáleží na tom, co Rob udělal nebo co provedl jeho táta. Případá mi, že půlka učitelů v týhle škole čeká jenom na to, až zase něco po-dělám. Bude to v pohodě. Je to jenom matika.“

Rob nezvedne hlavu, když se přiblížím. Dál upřeně zírá do knihy, přestože mě zcela jistě vidí, jak stojím před jeho stolem.

Jsem v pokušení po něm ten papírek hodit.

Ale neudělám to. Šoupnu ho vedle jeho knihy. „Tady je moje číslo,“ řeknu. „Napiš mi, kdy by ses chtěl sejít. Můžeme jít k vám domů, jestli chceš...“

„Nechci.“ Začne mačkat svoje odpadky a strkat je do hnědého papírového pytlíku. „Můžeme jít k vám.“

U nás doma se vyskytuje nevrlá sestra, která nonstop zvrací. Ne, děkuju. „Já k nám domů jít taky nechci.“

„Tak jo. Co já vím.“ Konečně zvedne hlavu a vrhne na mě káravý pohled, jako bych to snad byla já, kdo dělá problémy. Nacpe si papírek s mým číslem do batohu. „Můžeme jít do kavárny a házet věci z druhého patra. Je mi to fuk.“

Chová se tak nepřátelsky. Zaváhám a znovu si přehrávám všechno, co jsme si řekli, jako by mi snad něco unikalo. „Hele... já vím... že jsem na jaře měla malér, ale nejsem podvodnice. Doopravdy chci dobrou známku. Jestli máš se mnou problém, zeptej se paní Quickové, jestli by sis to nemohl s někým vyměnit.“ Odmlčím se. „Nebo se zeptám já.“

Postaví se a přehodí si batoh přes rameno. Hlas má tichý a drsný. „Nemám s tebou problém. Jestli chceš být s někým jiným, tak si posluž.“

Buď přicházím o rozum, nebo ze mě naprosto mistrně dělá blbce. „Po hodině jsi mi doslova řekl, že se mnou nechceš být ve dvojici.“

Zaváhá. Oči mu kmitnou vzhůru. Znovu si přehrává svoje slova. Potom zavrtí hlavou. „Nemyslel jsem s tebou.“

„Ty... Cože...“

„Nemyslel jsem *s tebou*. Myslel jsem to tak, že nechci být ve dvojici s nikým.“

Nejsem si jistá, co na tohle říct.

Rob se zjevně rozhodl, že už jsem domluvila. Odstoupí od stolu a vyhodí odpadky do koše. „Takže jestli chceš být s někým jiným, jdi do toho.“

Otevřu pusu. Zavřu ji.

A on zase zmizí, než si stihnu alespoň trošku rozmyslet, co říct.

KAPITOLA SEDMÁ

Rob

Před rokem jsem si k obědu kupoval, co jsem chtěl. Nemusel jsem s sebou ani mít peníze: měl jsem účet, který se automaticky dobíjel, takže jsem si mohl kupovat, cokoli jídelna nabízí, a vůbec o tom nepřemýšlet.

Dnes přemítám, jestli chci promrhat dvacet pět centů za flašku vody, nebo bych měl po zbytek dne riskovat vodní fontánku zamořenou bacily. V peněžence mám pětidolarovku, ale ty teď už nerostou na stromech a já si od mámy hrozně nerad беру peníze. Taky peníze hrozně nerad utracím, když mě přitom všichni vidí. Ať už si je sám vydělám, nebo je dostanu od mámy, stejně si vždycky říkám, jestli si lidi nemyslí, že utracím kradené peníze.

A taky že jsem je *utrácel*. Kdysi. Hrozně dlouho. Sice jsem to nevěděl, ale stejně.

Dneska jsem si ale k obědu zapomněl nabalit pití a mám žízeň.

Vezmu si flašku ve vitríně u pokladen a došourám se do fronty. Vytáhnu z batohu telefon a hraju nějakou stupidní hru, abych se nikomu nemusel dívat do očí. S každým pípnutím kasy se pomaloučku posunujeme dopředu.

„Jé, čau Robe. Nechceš, abych ti to koupil?“

Ten hlas znám. Prudce zvednu hlavu.

Kdovíjak jsem skončil za Connorem. Tolik k tomu, že jsem se snažil chovat nenápadně.

Člověk by si myslel, že je to upřímná nabídka. Dokonce i milá.

Ale není. Je to kretén.

„Ne,“ řeknu bez okolků. Connorovi se do očí klidně podívám. To jeho otec mého tátu udal. Je těžké mít na tátu svého nejlepšího kamaráda hezké vzpomínky, když člověk ví, že je to částečně jeho vina, že vlastního tátu musí krmit hadičkou.

Connor vytáhne z peněženky dvacetidolarovku. Tváří se jakoby nic a jeho hlas taky nic neprozradí. „Víš to jistě? Mám jich plno.“

Chce mě vyprovokovat k rvačce. Je to lákavé, hlavně protože mi v žilách koluje adrenalin. Mohl bych se mu opřít do hrudníku a pořádně ho strčit. Srazit ho k zemi. Vyřídít si to pěstmi. Aby tekla krev. Bylo by fajn všechen tenhle vztek někam ventilovat. Zvlášť když si o to Connor koleduje.

Ale jiná část mojí duše mu ublížit nechce. Chce, aby tu nabídku myslel vážně.

Ne. Je to ještě horší. Jedné části mojí duše se po něm *stýská*. Tuhle část nesnáším.

Když nám bylo čtrnáct, měli jsme horská kola a projížděli jsme na nich skrz naskrz lesy za Herald Harborem. V těch končinách hodně prší a vždycky tam bylo bláto. Jednou jsme to při přejíždění potoka špatně odhadli a Connorovi uvízlo kolo v blátě. Přeletěl přes říditka. Vyvrtl si kotník a zlomil si ruku. Byla to otevřená zlomenina. Kost mu prorazila kůži. Byla to ta nejděsivější věc, jakou jsem kdy viděl.

No, alespoň do letošního února.

Ale tenkrát jo. Connor se pozvracel od hlavy až k patě. Nemohl přestat brečet a zvracet.

Na mobilu se mi nedařilo chytit signál. Pamatuju si, jak mi Connor zarýval nehty do předloktí, až mi protrhl kůži. Byl bledý a třásl se. „Prosím, nenechávej mě tady, Robe. Prosím, nenechávej mě tady.“

Nenechal jsem ho tam. Vlekl jsem ho kilometr, až jsme signál konečně chytili.

Potom co jsem našel otce, jsem na tenhle okamžik často myslel. Potom co policie a záchranáři odjeli a můj dům páchl po krvi a zvracích, jsem zavolał Connorovi. Věděl jsem, že jeho rodina tu moji nenávidí, ale s nikým jiným jsem mluvit nemohl.

Nezvedl mi telefon.

Nechal jsem mu v hlasovce ubrečenou zprávu.

Nikdy mi nezavolał zpátky.

Teď přede mnou stojí a otravuje mě kvůli blbě flašce vody, zatímco jeho tác přetéká jídlem.

Možná se mi po něm vůbec nestýská.

Zatvrdím svůj pohled. „Není třeba.“

„Tak jo, jestli to víš určitě.“ S úšklebkem se odvrátí a vráží si peněženku do zadní kapsy kalhot.

Nejspíš si peníze nezastrčil pořádně, protože se mu za okraj kapsy zachytí desetidolarovka, snese se k zemi a přistane přímo před mojí teniskou.

Zírám na ni. Říkám si, jestli to není past. Nějaká bouda. Nechci tu bankovku zvedat. Jestli ji zvednu, budu mu ji muset vrátit, protože nechci, aby někdo viděl, jak ji seberu ze země a strčím si ji do kapsy.

*Viděli jste, jak Rob Lachlan v jídelně čmajzнул deset babek?
To je mu podobný.*

Jo, přesně tohle potřebuju. Stačí, že mi jde po krku Mae-gan Dayová, protože jsem nebouchl šampaňské, když nás k sobě přidělili.

Zvednu bankovku ze země a zatočím jí mezi prsty, potom zaplatím flašku vody vlastními penězi. Když mi vrátí drobné, jdu za Connorem.

„Hej,“ zavolám. „Connore.“

Už došel ke stolu naší staré party, ale na nikoho z nich se nepodívám. Connor položí ták a obrátí se ke mně. Tváří se trochu obezřetně, jako by měl strach, že to kapku přehnal a že bych mu mohl dát pěsti.

V nějakém malém, temném koutku duše se mi to líbí.

„Co?“ řekne.

„Tohle ti upadlo.“ Natáhnu ruku s penězi.

Mrkne na ně a potom zpátky na můj obličej. Stůl za ním je zticha. Sleduje naši výměnu.

Ani mně její symbolika neuniká.

Chvilu pomine. Connorův pohled potemní. „Jen si to nech,“ řekne uštěpačně. „Máš to na soudní výlohy.“

Potom se otočí a sedne si na lavici u stolu. Dál se mnou nehodlá zabývat. Nikdo z nich se na mě už nedívá.

Sevřu peníze v pěsti. Sakra, nebudu tady stát a prosit se ho, ať mu je můžu vrátit. Přeju si, abych si tu vodu vůbec nekupoval. Přeju si, abych si do té fronty vůbec nestoupal. Přeju si, aby mi na celý týden nezbyvaly tři dolary a pětasedmdesát centů.

Přeju si, abych tak zoufale netoužil si tyhle peníze nechat.

Přeju si hodně věcí.

Žádná z nich se nesplní.

Otočím se a obličej mi přitom celý hoří. Zamírím na opačný konec jídelny. Maegan a její kamarádi už jsou pryč. Dvojitě dveře tady vedou směrem, který se mi vůbec nehodí, ale nejspíš tam nenarazím na nikoho známého.

Owen Goettler pořád sám sedí u stolu. Jeho matka je jednou z desítek lidí, kteří žalují moji rodinu. Trhá svůj sýrový sendvič na miniaturní kousíčky. Asi chce, aby mu vydržel co nejdéle. Nikdy mi neřekl ani slovo. A já jemu taky ne.

Položím desetidolarovku před něj. „Na,“ řeknu. „Kup si k jídlu něco pořádnýho.“

Než mi stihne odpovědět a než si to stihnu rozmyslet, prosvištím dveřmi do prázdné chodby za jídelnou.

KAPITOLA OSMÁ

Maegan

Když přijdu domů ze školy, Samantha je na zahradě za domem, drží modrou lakrosovou hůl a vrhá míčky na odrazovou trampolínu v zadním rohu. Její pohyb je nenuceně plynulý – míček vždycky elegantním obloukem doplňuje k trampolíně, odrazí se a zase přistane v síťce její hole. Útočí na trampolínu ze všech úhlů, ale ať vystřelí odkudkoli, míček vždycky doputuje zpátky k ní.

Stojím u zadních posuvných dveří a chvíli ji pozoruju. Na blondatých vlasech, jejichž koncečky se sbírají v límci její tmavomodré mikiny s logem Duke University, má pletenou čepici. Je o rok starší než já a vzpomínám si, jak jsem před mnoha lety přesně takhle stála a dívala se, jak trénuje dlouho do noci, když se v prváku na střední chtěla dostat do školního týmu.

A taky že se dostala. Dotáhla to až na vrchol. Byla to rodná hvězda. Ať jsem dřela jakkoli, nedokázala jsem s ní držet krok.

Napadne mě, že možná přijde o stipendium. Ty peníze jsou přece podmíněné tím, že bude *brát*. Asi sotva jí odpustí jarní turnaje. A mohlo by vypadat trochu divně, kdyby přes hřiště sprintovala atletka s těhotenským břichem.

Pohled na sestru s lakrosovou holí mi připomene Roba Lachlana. Táta vždycky říká, že děti nejsou zodpovědné za

zločiny svých rodičů – ale když zatkne teenagera, který spáchal zločin, tak taky říká, že není těžké si domyslet, kde se to naučil. Robův otec okradl jiné rodiny ve městě o miliony dolarů. I kdyby o tom Rob nevěděl, jeho otec musel na ostatní lidi nahlížet s jakousi povýšenou lhostejností, aby byl schopný je takhle okrádat – i ty, kteří už ani neměli co ztratit. Takový postoj se musel nějak přenést i na jeho syna, ne?

Myslím na Robův hlas, když řekl: *Nechci být ve dvojici s nikým.*

Zněla z něho lhostejnost? Nebo něco jiného? Nevím.

Povzdechnu si a otevřu posuvné dveře. Samantha se neobrátil. Míček pořád létá na odrazovou trampolínu a zpět.

„Vypadá to, že se cítíš líp,“ nadhodím.

Mlčí. Míček dál obloukem poletuje tam a zpátky.

Říkám si, jestli by mi nemělo být líto i Samanthy. Ale stejně jako Rob mi to nijak neulehčuje. Co přijela domů, je úsečná a kousavá.

Ale já na druhou stranu taky.

„Chceš, abych si zahrála s tebou?“ Nejsem tak dobrá jako ona, ale umím hrát dost dobře na to, abych jí poskytla pestřejší trénink než guma natažená v rámu.

„Popravdě teď o společnost nestojím.“

Řekne to ostře, s nádechem něčeho, co nedokážu rozluštit. Navzdory všemu, co se mezi námi stalo, je to pořád moje sestra. „Jsi v pohodě?“

Neodpoví.

Sestoupím po schůdcích z verandy do křupavého listí na zahradě. „Sam?“

Pořád nic. Když k ní dojdu, vidím, že jí v mejkapu uschly potůčky slz.

Moje sestra skoro nebrečí. Jednou si vykloubila rameno, ležela na lakrosovém hřišti a štekala odtamtud povely na záchranaře.

Převalí se přese mě náhlá vlna mrazu. Vybavím si, jak máma ráno říkala, že se Samantha pořád snaží rozhodnout, co s tím dítětem udělá.

Šla na potrat? A ani nepočkala, až s ní někdo půjde? Máma s tátou jsou ještě v práci, proboha. A já byla pryč jenom šest hodin.

Ale tohle by Sam bylo podobné. Rozhodnout se a hned to taky udělat a nikomu nedovolit, aby jí do toho mluvil.

„Co se stalo?“ zeptám se tiše.

„Říkala jsem ti, že teď o společnost nestojím,“ odpoví. „Ale všem je asi jedno, co chci.“

„Sam. Chceš... Chceš, abych zavolala mámě?“

„Ne! Proboha, jenom to ne.“ Otrě si obličej. Ale potom řekne: „David mě zablokoval.“

David. Takže s dítětem to nemá vůbec co dělat. „Kdo je David?“ Ale už když to vyslovuju, dojde mi, že jsem pitomá. „Jo... aha.“

Sam na mě letmo pohlédne. „Jo.“ Zase si otrě tváře. „On je otec.“

Polknu. „A zablokoval tě?“

„Všude.“ Vystřelí míček do sítě s náhlou surovostí. „Nemůžu mu zavolat. Nemůžu mu napsat. Jsem totálně zablokovaná na všech sociálních sítích. Totálně.“

Mám tolik otázek. „A on... On o tom ví?“